

Rok akademicki:

2014/15

Jednostka prowadząca:

Wydział Filozoficzny

Kierunek:

Filozofia

Specjalność:

etyka stosowana

Poziom:

studia drugiego stopnia (magisterskie uzupełniające), stacjonarne

Nazwa przedmiotu:

Wykład monograficzny M

Nazwa szczegółowa przedmiotu:

Jak powstaje klasyka? Od literatury popularnej do literackiej Nagrody Nobla, cz. 1

Język:

PL

Typ przedmiotu:

Przedmiot obieralny:

tak

Rok studiów, semestr:

rok II, semestr zimowy

Wymiar:

wykład: 30 godz.

Punkty ECTS:

wykład: 3

Forma zaliczenia:

wykład: egzamin

Prowadzący:

wykład: dr Izabela Sariusz-Skapska;

Koordinator sylabusu:

dr Izabela Sariusz-Skapska

Sylabus dostępny w ramach:

- [Wykład monograficzny](#) [na kierunku:] [Filozofia](#) (F), studia pierwszego stopnia (licencjackie), stacjonarne, III rok, semestr zimowy
 - [prowadzący wykład:30h/e/3ECTS]: dr Izabela Sariusz-Skapska;
- [Wykład monograficzny](#) [na kierunku:] [Filozofia](#) (F), studia drugiego stopnia (magisterskie uzupełniające), stacjonarne, I rok, semestr zimowy
 - [prowadzący wykład:30h/e/3ECTS]: dr Izabela Sariusz-Skapska;

- [Wykład monograficzny M](#) [na kierunku:] [etyka stosowana](#) (F_es), studia drugiego stopnia (magisterskie uzupełniające), stacjonarne, II rok, semestr zimowy
 - [prowadzący wykład:30h/e/3ECTS]: dr Izabela Sariusz-Skapska;
- [Wykład monograficzny](#) [na kierunku:] [filozoficzne podstawy nauk kognitywnych](#) (F_fpnk), studia drugiego stopnia (magisterskie uzupełniające), stacjonarne, II rok, semestr zimowy
 - [prowadzący wykład:30h/e/3ECTS]: dr Izabela Sariusz-Skapska;

Wymagania wstępne:

Wybór wykładu jest jednoczesną deklaracją, że Uczestnik lubi czytać teksty literackie i odpowiada mu szerokie rozumienie humanistyki jako sztuki łączenia wielu kierunków. Upodobanie do wąskich specjalizacji jest poważnym utrudnieniem w rozumieniu zarówno przyjętych metod, jak i celów zajęć. Ale każdy może pod wpływem zajęć zmienić początkowe zdanie.

Cele:

C_1_Doskonalenie umiejętności samodzielnej analizy przeczytanego wcześniej tekstu literackiego.

C_2_Konfrontacja metod filozoficznej i filologicznej analizy tekstu.

Treści kształcenia:

Jak powstaje klasyka? Od literatury popularnej do literackiej Nagrody Nobla

Kryzys tradycyjnego czytelnictwa każe postawić pytanie o przyszłość kanonu literatury. Czy klasyczne teksty przetrwają? A w zasadzie jak tworzy się taki kanon? Czy zjawisko „literatury kultowej”, tekstów czytanych masowo przez jedno pokolenie, a zapomnianych przez następne, sprzyja literackim wzorcom, czy oznacza jedynie uleganie doraźnym modom? Jak to się stało, że pisana dla niewybrednego czytelnika powieść w odcinkach w kolejnych dziesięcioleciach trafia na listę lektur obowiązkowych? Czy prestiżowe nagrody literackie nadal spełniają swoją rolę? Takie i inne pytania wyłaniają się z zaproponowanych lektur:

- Czy klasyczny tekst wytrzyma nowoczesne „poprawki” (motywy homeryckie w wersji Baricco i Atwood, przeróbki szekspirowskie według Pintera, nowe interpretacje mitów arturiańskich Updike’a, apokryfy)?
- Co to jest „literatura kultowa”, jakie są mechanizmy wyłaniania takich tekstów i ich rozprzestrzeniania się, co się z nimi dzieje, gdy moda przemija (Tolkien, Salinger, Rowling, Meyers, Coelho)?
- Jak literatura popularna staje się klasyką (Dumas, Perez-Reverte, Shelley, Stevenson, Twain)?
- Powieść kryminalna jako klasyka (Conan Doyle, Leblanc)
- Podwójne życie komiksu
- Literacka nagroda Nobla – postaci pomnikowe (Eliot, Miłosz, Brodski, Solżenicyn, Singer)
- Literacka nagroda Nobla – laureaci kontrowersyjni (Pasternak, Saramago, Fo, Jelinek)
- Literacka nagroda Nobla – laureaci zapomniani (Heyse, Kipling, Lagerlof, Faulkner, Steinbeck)
- Ci, którzy nigdy nie dostali „Nobla” (Greene, Calvino, Blixen, Różewicz, Bułhakow)

Efekty kształcenia:

E_1_Samodzielne stawianie pytań tekstowi literackiemu.

E_2_Przełamanie wyniesionych z nauczania szkolnego stereotypowych metod analizowania i interpretowania tekstu.

E_3_Umiejętność włączania do samodzielnego czytania tekstu metod z innych dziedzin humanistyki (filologia, historia sztuki).

E_4_Umiejętność kojarzenia własnych lektur z zestawem zaproponowanym do celów wykładu.

Metody i narzędzia dydaktyczne:

M_1_Dyskusję poprzedza wykład wprowadzający każdy tekst: informacje o autorze i tekście, sformułowanie szczegółowych pytań do danego tekstu.

M_2_Zajęcia prowadzone są w formie konwersatorium. Uczestnicy czytają wcześniej lektury i podczas zajęć omawiają je wraz z prowadzącą pod kątem wiodącego tematu.

Sposoby sprawdzania i warunki zaliczenia:

W_1_Po pierwszym semestrze - omówienie jednej wybranej lektury z listy.

W_2_Po dwóch semestrach - omówienie jednego tematu i podporządkowanych mu lektur z listy.

Lektury podstawowe:

Patrz dział TREŚCI

Lektury uzupełniające:

Patrz dział TREŚCI

Uwagi: